

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Iesus veritas aeterna vti negetur, mendacijsque infametur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

IESU MAIESTAS DIUINA BLASPHEMATA
 vt blasphemia accusetur. Concio XIV.

Argumenti huius multæ possent esse partes, quæ hic quidem latent in his verbis, sed ex ijs quæ in Christum (teste Euangelio) acta dictæque sunt, colliguntur. vnde duos hic articulos diducam, paucis explicandos, qui simul argumenti manifestabunt veritatem. Primus namq; est: Maiestas diuina in Christo blasphematæ, blasphemiæ accusatur. Quicquid Christo diuina natura indignum, iniquè irrogatum est, blasphemia diuinæ fuit naturæ. Quamobrem tota eius passio quid aliud, quantum ad eos qui molestias,

Blasphemia quanta maiestati diuinæ in Christo irrogata.

Blasphemia quæ iniustæ Christus accusatus sit.

Deum Patrem suum vt Christus maxime semper honorauit.

Blasphemia crimine Christo impossibile.

Blasphemia duplex Christo irrogata.

Partis alterius Argumenti explicatio.

Veritas essentialis vt sit Christus.

pænas, vulnera, opprobriaq; Christo ingerebant, quam blasphemia fuit? Hoc tamen quamuis per omnem vitam suam à Iudæis (quibus nunquam defuit in quo Christum obiurgarent, stimulant, aut illi detraherent) fuerit blasphematus, accusatur blasphemiæ: hoc est, accusatur quod diuinam blasphemauerit maiestatem. Hoc enim & ante passionem, quando illum lapidare volebant, & in domo Caiphæ, Pilati ac Herodis, illi falso impingebant. Verum prorsus erat impossibile Christo, Deum blasphemare, sed honorabat patrem suum. Quamuis enim Christus verus naturalisq; Dei sit filius, Deus de Deo, atq; cum patre essentialiter vnum, sui tamen humiliatione Deum plus honorificauit, plus glorificauit, quam vel aliqua creaturarum potuit. Contra hoc tamen impositum est ei ab iniquis crimen, quod nemo minus quam ille fecit, nemo præter ipsum solum facere nequiuit: imò cuius criminis oppositum de blasphemia in Deum, idq; ab impijs & blasphemis: qui in hoc quo Dominum Iesum blasphemum dicebant, multò maxime blasphemabāt ipsi Deum. In Christo enim solo, & in nullo alio homine personaliter (verè loquendo) blasphemari potest Deus. De tanto igitur crimine quod soli ei fuit impossibile, idè ab eo quoq; alienissimum, infamatur Christus: & hoc ab ijs, quorum ipse blasphemias sceleratissimas tolerabat. Quomodo enim non grauissimè blasphemantes, potuissent Christo blasphemiæ crimen imponere? Atqui nemo blasphemiæ illum accusare, nemo peccatum quoduis aliud illi irrogare potuit absq; grādi enormisq; Dei blasphemia. Duplex igitur iniuria, duplex Christo hic blasphemia irrogatur. Vna, qua blasphemiæ incusatur ipse Christus, hoc est, qua blasphemus impie iudicatur: altera, qua ab alijs sic iudicatus blasphematur. Dicitur enim iniquè blasphemus, simulq; ab ijs dum hoc dicunt, blasphematur.

Iesu veritas aeterna vt negetur, mendacijsq; infametur.

Secundum hinc videamus articulum, qui est: Veritas negatur mendacijsq; infamatur, nihilominus tamen ipsa mendacijsq; negata veritatis accusatur. Hic articulus longius ductus, ita dilucidatur: Ille qui est essentialis veritas, vt pote Verbum Dei Patris, per quem coelum & terra facta sunt atq; subsistunt: ille qui propter veritatem complendam natus est: quandoquidem quicquid patribus atq; prophetis fuit promissum à Deo, per Christum est adimpletum. Quam enim ob rem aliam venit in mundum, quam vt veritatem doceret, veritatis quoq; viam ostenderet, in seipso monstrans quomodo in veri-

in veritate ambulare oporteat? nam hoc ante Pilatum ipse quoque confessus:

Ego, inquit, in hoc natus sum, & ad hoc veni in mundum, ut testimonium perhibeam Ioan. 18.

veritati. Hic etiam propter veritatem, hoc est, ut in se nobis pro veritate moriendi daret exemplum, ignominiosam, duramque mortem pertulit crucis. Cui

item omnes prophetæ, cui omnes scripturæ, cui denique ipse cœlestis Pater in

voce, & Spiritus sanctus in specie columbæ testimonium perhibuerunt: cuius

postremo verba ad eum sunt certa atque infallibilia, ad eum solida & firma, ut si v-

niuersus mundus aliquid affirmaret veri, quod verum quoque esset, ille verò

diceret quod mundi foret assertioni contrarium, totus mundus erraret: faci-

liusque rediret in nihilum, quam Iesu verba cassa inaniave, aut ceu non vera-

cia transirent: iam hæc veritas (quod huius secundi articuli altera est pars) ab

hominibus mendacibus, non propterea tantum quod omnis homo sit men-

dax, sed quod studiosè atque dedita opera in Christum mentiebantur, passa est

obiectiones mendosas. Accusatur enim falsè Christus quod veritatem abne-

gauerit. Miraris quod dico Christum accusari, quod veritatem abnegauerit?

Non mireris: ex Euangelio enim facilè potest ostendi: Postquam Pilatus in-

terrogasset Iudæos, quam adferrent accusationem aduersus Iesum, & illi ge-

neralibus non potuissent iudici Pilato persuadere verbis, ut sibi non accusa-

tum Iesum damnaret, sed potius Pilatus ipsemet eius vellet causam discute-

re, nec Iudæorum iudicantium atque damnantium fidei stare: cogeantur Iu-

dæi exponere accusationes, quibus magis iudicem sperabant mouendum Ro-

manum. Dicunt igitur: *Hunc inuenimus subuertentem gentem nostram.* Si Chri-

stus gentem vestram subuertit ò Iudæi, quod dicitis, in quo subuertit? *quia*

commouit, inquit, populum, docens per vniuersam Iudeam, incipiens à Galilæa vs-

que huc. Videtis ne quid in Christo accusent? Nempe, quod docuerit populū,

quod illum commouerit, quod subuerterit. Nemo reprehendit in doctore

quod benè doceat. Ad eum igitur prudentes fuere Iudæi, quamuis inuidia mali-

tia pleni, ut non præsumerent pro accusatione recipiendum, quod Christum

dicerent docuisse, nisi (quod significatius in verbis, subuertentē & commouit,

expresserunt) voluissent, ipsum perperam ad seducendumque (nam & post mor-

tem seductorem illum vocabant, dicentes: *Recordamur quod seductor ille dixit*

adhuc viuens) atque ad subuertendam plebem docuisse. Quod quid fuerit aliud,

non video, nisi quod Christum infimulant studio subuertenda gentis atque ex-

citandæ commotionis gratia docuisse malè, hoc est, contra veritatem. Nam

si docuit veritatem, locum non haberet accusatio. Hoc enim modo docere,

non est gentem subuertere: sed volunt quod contra veritatem Iesus docue-

rit, quod est, veritatem abnegasse: præsertim si, quod dicunt, studio fraudis,

hoc est, ad subuertendos auditores, ad plebis commotionem, hoc est, ad tu-

multum, seditionesque ac rebellionem suscitandam docuerit. Est igitur Iudæo-

rum accusatio, quod Christus qui est ipsa veritas, populum seducendo subuer-

tendens, quod per falsam necesse fuisset fieri doctrinam, abnegauerit verita-

tem. Addiderunt deinde Iudæi in accusationibus coram Pilato, quod prohi-

buisse censum dari Cæsari, & quod nominasset se Christum regem. Omnia

hæc mentiebantur Iudæi. Neg enim Cæsari dari censum prohibuit, qui dixit:

Reddite quæ sunt Cæsaris Cæsari, & quæ sunt Dei Deo. Quod verò Christum se no-

minauit, quod erat regem se nominasse, nihil contra Romanum fuit impe-

Ioan. 18.

Luca 3.

Ioan. 1.

Verba Christi quæ sunt certa acque infallibilia.

Psalm. 115.

Veritas mendacij & negatæ veritatis accusatur.

Ioan. 18.

Luca 23.

Accusationes mendaces contra Christum.

Matth. 27.

Matth. 22.

rium. Siquidem Christi regnum nihil commune habet cum hoc regno mundi, quod Romani affectabant: nec lædebantur hoc Christi regno, quod spirituale est, cuius imperium & potestas nihil demit imperatoris imperio. Propter hanc tamen vltimam accusationem ingressus Pilatus, Iesum solum interrogat de hoc tantum, an rex esset Iudæorum, alias namq; duas accusationes spreuit, quia sciuit falsas. Respondens Iesus: *A temetipso*, inquit, *hoc dicitur tibi dixerunt de me?* Quasi diceret: Puto à temetipso hoc non dicas Pilate. Nihil enim (scio) vidisti in me, quod regium ostendit fastum, aut quod regni temporalis præ se ferat ambitum. Si verò alij hoc de me tibi dixerint, dicitur quoq; necesse erit, vnde moueantur vt hoc de me dicant, aut quid de me huiusmodi viderint, quod accusationem habeant ambitionis, quod ex illis, non me habes interrogare. *Nunquid ego Iudæus sum*, ait Pilatus, vt regni regis & regni, stirpem, stemma & genus agnoscam? *Genus tua & Pontifices te tradiderunt mihi.* Non caret occasione. *Quid fecisti?* *Non est*, inquit Iesus, *regnum meum hoc mundo.* Si enim esset, adessent ministri quoque, qui defenderent ne in manus dederet Iudæorum. Iam verò ipse tu vides, mihi nullos esse ministros. Quobis enim alijs imperarem? *Es ergo rex.* Pilatus dicit, si regnum habes, tamen illud non fit de hoc mundo. Christus respondet: *Tu dicis, quia rex sum ego.* *hoc enim natus sum, & ad hoc veni in mundum, vt testimonium perhibeam veritati.* Et quicumq; ex veritate est, audit me. Non igitur veritatem negare possum, quod quod verum est, me fatear regem, licet non huiusmodi quem tu formides. Pilatus interrogat vltra quid sit veritas. Verum non expectans responsum, exit ad Iudæos, dicens se nullam in homine inuenire causam, nec mortem dignam. Reclamant autem Iudæi, illum commouisse populum per mendaciam, seditiosamq; doctrinam, qua populum subuerterit à Galilæa vsq; in Galilæam audiens Pilatus, & inquirens, vbi Christum didicit esse Galilæam atq; de Hierodis esse potestate, qui propter festum tunc erat Hierosolymis, misit Iesum ad illum, gaudens de occasione nacta, qua se de Christo iudicandus haberet, quem innocentem videbat, & per inuidiam alienam grauari. Multum enim (vt in sequentibus magis elucescet) quaesuit occasiones Pilatus Christi liberandi. *Sciebat enim quod Iudæi per inuidiam tradidissent eum.* Hic iam quod charissimi aduertite. Homo gentilis & paganus aduertit Christi innocentiam, reueretur virtutē, horret illi malum inferre, licet in Christo nihil sciret nil aliud credat, quam de bono ac iusto homine. E diuerso verò Iudæi, non scirent Messiam venturum, scirent quoq; tempus Messie, quo venire debet impletum: ad hæc quicquid in Messia expectabatur, in Christo videbant impletum: sciebant quod Christus sæpe expressis manifestisq; verbis, sæpe verò obscuris atq; secretioribus verborum indicijs Christum se Dei filium manifestauit, Patre quoq; testimonium ei perhibente, quod vera loqueretur in voce, & per signa, miracula ac prodigia, quæ Christus autoritate atq; sua potestate faciebat in expellendis dæmonibus, in languoribus curandis, in resuscitandis mortuis, quæ nullus hominum sua potuisset virtute aut quacumque humana fecisse. Nam etsi legantur in veteri quoq; testamento, qui suscitauerint ad vitam mortuos, hoc tamen fecerunt inuocatione diuinæ potestatis atque Dei nomine, non sua virtute. Nemo enim sua virtute vnquam legitur, quæ naturam potestatemq; excederet humanam, miracula fecisse: quomodo Christus

Ioan. 18.

Lucæ 23.

Matth. 27.

Pilatus in quo Iudæis preferendus.

Miracula & opera Christi vt diuinitatem illius testentur.

4. Reg. 13.

do Christus per imperium faciebat sua autoritate, quæ cum Patre & Spiritu sancto illi vna fuit. Quapropter si mihi non creditis, dixit Iudæis idem, operibus Ioan. 10. credite. Illa enim testantur non solum me hominem esse, verum etiam Deum: quia quæ operor, humanam excedunt virtutem, & à solo Deo fieri possunt. Atq; iterum: Si opera non fecissem in eis quæ nemo alius fecit, peccatum non habere Ioan. 15. putarent, puta Iudæi, quod non crederent. Iam autem operibus victi sunt atq; signis, vt cogantur nisi omnino stipites sint aut lapides, sentire virtutem mihi inesse diuinam, qua hæc facio. Itaq; vt cœperam dicere, cum hæc omnia scirent Iudæi, humaniorem tamen multo homo ac iudex erga Christum se exhibuit paganus, quam Iudæi, faciente hoc invidia Iudæorum, quæ eos profus excæcauit.

Precatio pro sancta simplicitate.

Domine Iesu Christe, da nobis in veritate & sancta simplicitate cordis ambulare absque furo, absque dolo, absque vlla simulatione, & in omnibus sinceritatem præstare, ad laudem & gloriam nominis tui, qui es benedictus in secula, Amen.

DE ILLUSIONE CHRISTI APVD HERODEM.
Theorema XV.

ARGVMENTVM.

Dominus noster Iesus Christus, qui est omnipotentia & sapientia incomprehensibilis, contemnitur atq; illuditur: & qui eloquentia est facundissima, obmutuit.

IESU OMNIPOTENTIA ET MAIESTAS VT ILLUDATUR & contemnatur. Cancio XV.

SI hoc argumentum rectè est explanandum, operæ precium est illud diuidi in tres articulos: quibus distinctis, facilis & breuis erit omnium elucidatio. Primus articulus est: Omnipotentia & potestas illudicitur atq; contemnitur. Christum esse omnipotentem, esse etiam virtutem Dei atq; sapientiam, supra manifestatum est Theoremate sexto. De eo quoq; scriptum est: Dum silentium tenerent omnia, omnipotens sermo tuus Domine à regalibus sedibus venit. Item de seipso loquens, dicit: Data est mihi omnis potestas in celo & in terra. Et illud: Qui dedisti ei potestatem omnis carnis. Item: Subest tibi cum volueris, posse. Et alia multa, vt sunt: Quis mensus est pugillo aquas? aut quis celos palmo ponderauit? Quis tribus digitis appendit molem terræ, & librauit in pondere montes, & colles in statera? Et quæ sequuntur alia, quibus ostenduntur eidem comparata, aut coram eo nulla esse omnia, nec plus in illis esse, quam puluerem terræ exiguum, nec plus ab eo quam momentum stateræ reputari? Ipse enim est verbum illud quo cali firmati sunt, quo etiam viuunt atq; subsistunt omnia, cui omnia obtemperant. Ille veluti infirmus, impotens, atq; cui desit virtus aut potestas vindicandi, contemnitur atq; illuditur. Nam vbi, Pilato illum mittente, inter homines scelestos, latronibus nihilo meliores, victus ad Herodem. Herodes viso Iesu, vepotè homo curiosus, gauisus est. Multo namq; tem-

Omnipotētia Christi testimonia.

Sapient. 28.

Math. 28.

Ioan. 17.

Sapient. 12.

Esaia 40.

Psal. 32.

Omnipotētia & Sapientia contemnitur & illuditur.

Luca 23.